

TOVERITAR

No. 40

Tiistaina, Lokakuun 3 p. — Tuesday, October 3rd

1922—Kahdestoista Vuosik.

NAISTEN TALOUDELLISESTA JÄRJESTÄYTYMISESTÄ YHDYSVALLOISSA

III.

Kolmas jakso vv. 1860—1880.

Tämä jakson aikana oli jo huomattavissa suuremmissa määrässä kuin edellisinä vuosina suoranaista ammattiliittotoimintaa naisten keskuudessa. Vuoden 1873 panikki, jolloin teollisuus ja maan taloudellinen elämä joutui epäjärjestykseen suurten rahakriisien vuoksi, vaikutti myöskin häiritsevästi työllisten taloudellisiin järjestyksiin. Tähän saakka olivat kutojat olleet etunenässä naisten järjestämisessä. Tällä jaksolla he jäivät jälle muista, etupäässä siitä syystä kun varsinaiset amerikalaisnaiset naiset yhä enemmän poistuvat muille aloille ja 1840 vuosiluvulla alkanut siirtolaisainesten ottaminen teollisuuden palvelukseen jatkuu ja laajenee. Tämän seurauksena havaitaan ammattiliitoiden syntymistä useimmilla teollisuuden aloilla kuin sitä ennen.

Naisten järjestämistä harjoitettiin nämä vuosina eniten sikaariryntekijöihin, riitätilliryntekijöihin, ompelijain, sateenvarjotekijöihin, viittojen tekijöihin, kirjapanajain, killottajain, pyykkärien ja jalkine-työntekijöiden keskuudessa. Jalkine-työntekijät olivat muodostaneet koko maata käsittävän liiton, joka tunnettiin Pyhän Crispinin Tytärten (The Daughters of St. Crispin) nimellä. Tämä liitto toimi menestyksellisesti aina vuoteen 1893, jolloin se uuden taloudellisen pulakauden aikana lakkautti toimintansa.

Erikoisuutena naisten järjestämisessä on merkille pantava se seikka, että ainostaan kirjansitojain ja sikaariryntekijöiden unioilla oli oikeus kuulua koko maata käsittävään ammattiliittoon, jota vastoin kaikilla muilla teollisuusaloilla naisten ammattiliittoa ei otettu koko maata käsittävään liittoon. Jälkimainkeja tästä on vielä tänä päivänäkin tavattavissa erällä ammattialoilla. Näillä aloilla muodostivat naiset uniot eri valtioita käsittäviä liittoja, mutta suuremmaksi osaksi oli toiminta kuitenkin paikallista luonteeltaan.

Näinä vuosina lisääntyi naisten lukumäärä sikaariteollisuudessa huomattavasti. Aluksi kohtasi naisten työlläisten ilmestyminen kilpailijaksi työmarkkinoilla suurta tyytymättömyyttä ja vastustusta miestyöllisten taholta. Huomattuansa kuitenkin lopujen lopuksi taistelunsa jatkamisen aivan tuloksettomaksi, sikaariryntekijöihin kansainvälinen unio v. 1867, joka oli perustettu v. 1864, päätti ottaa naisten työlläisten jäsenikseen. Tästä yleisunionin päätöksestä huolimatta taistelivat useat paikalliset uniot sitä vastaan kieltäen pääsyn unioon naisilta. Vuosien kuluessa häiväni tyytymättömyys ja vihamielisyys. Huomattiin, että oli parempi taistella naisten kanssa yhdessä kuin heitä vastaan.

Kuvaavana sen alkaisille mielipiteille ja sulautumiselle naisten työlläisten tällä alalla mainittakoon sikaariryntekijöihin kansainvälisen liiton puheenjohtajan Adolph Strausserin lausunto puheessaan, jonka hän piti joulukuussa v. 1879, siis 12 vuotta sen jälkeen kuin naisten työlläiset oli otettu mukaan järjestöön. Puheessaan lausui Strausser seuraavasti:

“Me emme voi karkoittaa naisten työlläisiä tältä ammattialalta, mutta me voimme rajoittaa heidän työpäivänsä teollisuusneilla. Yksikään tyttö, joka ei ole täyttänyt 18 vuotta, älköön

tehkö työtä enempää kuin 8 tuntia päivässä; ja kaikkinaisen ylityö kieltäköön.”

Vaatetusteollisuuden alalla eivät työolot olleet parantuneet entisestään. Kurjuutta näiden keskuudessa lisäsi kansainlaissota, joka työntösi työmarkkinoille tuhansittain sotaleskiä, jotka olivat jääneet taloudellista turvaa vaille. Näiden keskuuteen muodostettiin väliaikaisia unioita ulkopuolisten syn patiseeraajain toimesta Filadelfiaan, Cincinnatiin, Detroitiin, Chicagoon, Baltimoreen, New Yorkiin ja Bostoniin.

Näihin aikoihin toimivat myöskin kirjapainon alalla työskentelevät naiset tarmokkaasti ammattiliitosten järjestäytymisensä hyväksi, saaden siten osakseen samoin kuin sikaariryntekijöihin vihamielisyyttä ja vastustusta. Usein naiset sen vuoksi saivat jalansijan kirjapainoissa lakonrikkureina. Vuonna 1869 hyväksyttiin ensimmäinen lupakirja kirjapainoteollisuuden alalla järjestäytyneille naisten työlläisille ja unio, jolle se annettiin, oli New Yorkissa toimiva kirjapainoissa työskentelevien naisten unio (The Women's Typographical Union) No: 1. Tämän paikallisuuden puheenjohtaja, Augusta Lewis tuli valituksi tämän järjestön kansainväliseksi kirjeenvaihtajaksi, joka oli harvinaista työssänsä naisiin ammattiyhdistysliikkeen historiassa. Kirjapaino-alalla työskentelevät naisten työlläiset päätyivät yleisliiton jäseniksi muodostivat vanhoja palkallisuusliitoja, joissa jäsenet toimivat solidaarisesti järjestön periaatteiden ja sääntöjen mukaan.

Pesulaitosten naisten työlläiset muodostivat myöskin tällä ajan jaksolla voimakkaita unioita, jotka työskentelevät menestyksellisesti. Yksi tällainen unio muodostettiin Troyssa, N. Y., ollen se v. 1866 siksi voimakas, että saattoi avustaa silittäjiä taistelussaan 1000 dollarilla. Seuraavien vuosien aikana taistelivat nämä uniot palkan korotuksen, lyhyemmän työpäivän ja yleensä parempien työehtojen itsellensä.

Työsuhteet pesulaitoksissa olivat todellakin huutavan kurjat. Noin 100 asteen kuumuudessa selsoivat työlläisnaiset 16—18 tuntia vuorokaudessa, saaden siitä palkkansa 2—3 dollarin viikossa. Unionsa avulla saivat he palkkansa korotetuksi 8—14 dollarin viikossa ja työpäivän lyhennetyksi 12—14 tuntilta.

IV.

Vuodet 1880—1908. Naiset Työn Ritarien Liitossa.

Työn Ritarikunta (The Knights of Labor) oli vasta ensimmäinen laajempi järjestö, joka ryhtyi ajamaan naisten ottamista ammattiliittoihin tasa-arvoisina miesten kanssa. Työn Ritarikunta sai alkunsa Filadelfian leikkurien perustamasta ammattiyhdistyksestä, jonka toiminta herätti pian työantajain huomiota heidän edulleen vaarallisena järjestönä. Tästä seurasi yhdistyksen jäsenten vainominen. Työlläisten täytyi erota työstä tahi ammattiyhdistyksestään. Vainon seurauksena oli, että v. 1869 yhdistys muodostettiin maanalaiseksi järjestöksi. Vuosina 1871—78 laajennettiin sen toimintaa useita eri ammatteja käsittäviksi, ollen yhdistys vielä yhä salaisena. Vasta vuonna 1876 tuli se julkiseksi järjestöksi. Sen pyrkimyksenä oli muodostaa nk.

sekanuostoja kasvattakseen työlläisten keskinäistä solidaarisuutta. Kuitenkaan ei se nähty mahdolliseksi ottaa näihin sekanuostoihin naisten työlläisiä, jonka vuoksi ensimmäinen unio, joka sen alaisena muodostettiin naisten työlläisten etuja ajamaan, oli vain yhteen ammattialaan kuuluvista naisten työlläisistä. Kaikista näistä naisten ammattiliitoista, jotka täten muodostettiin, olivat jalkineiteollisuudessa työskentelevät naiset parhaiten järjestyneitä. Nämä olivat jo aikaisemmassa järjestötoiminnassa (Pyh. Crispinin Tytärten Liitossa) tottuneet yhteistoimintaan, jonka vuoksi Työn Ritarikunnan johdossakin oli useita tämän unio jäseniä.

Ensimmäinen paikallinen naisten

nuostosto muodostettiin syyskuussa 1881 Useita naisia naisten ammattiyhdistyksiä liitettiin siihen, ollen sen järjestyneisyys korkeimmallaan v. 1886, jolloin siihen kuului 27 paikallisyhdistystä. Tämän jälkeen alkaa naisten osallisuus Työn Ritarikunnan vähenemistään vähehti.

Yleensä on ollut vaikeata todeta Työn Ritarikuntaan kuuluneiden naisten työlläisten lukumäärää. Eräiden arvelujen mukaan oli siinä v. 1886 noin 50,000; pari vuotta sen jälkeen ainostaan 11—12 tuhatta, jonka jälkeen se aleni aluemiensa, kunnes naisten osallisuus tässä järjestössä kokonaan lakkasi.

(Jatk.)

Uusia näkökohtia lasten luokkakasvatuksessa

I.

Niistä uusista virtauksista menneissä ja muodoissa, jotka nykyään ovat tulleet päiväjärjestykseen kaikkien maiden vallankumouksellisten työlläisten luokkakasvatukseen, ei ole osattomaksi jäänyt pieninkään työehtojen. Lasten luokkakasvatustyö, jota toisen Internationalen aikana harjoitettiin samoin kuin naistenkin järjestämistä ja valistusta sivutehtävänä, jolla ei ollut mitään yhteyttä varsinaisen puoluetyön kanssa, ja joka melkein poikkeuksetta kuului aikvan kuin itsestään naisten tehtäväksi on nyt astunut päiväjärjestykseen kansainvälisessä työväenliikkeessä. Paitsi sitä, että se on tunnustettu luokkakasvatustyöksi tärkeäksi päivänkäsitykseksi, on siihen nähden myöskin viitottu usia uia.

Nuorisoi-Internationale viime vuonna pitämässään toisessa maailmankongressissaan hyväksyi päätöksen, jonka mukaan lasten luokkakasvatusta siirretään Nuorisoi-Internationaalin tehtäväksi. Sen mukaisesti ovat siten siihen kuuluvat eri maiden nuorisoliitot rientäneet käyttämönsä toimintatavain tämän päätöksen toteuttamiseksi. Amerikan Nuorten Työlläisten Liitonkin tässä keuhunä piti- näänsä ensimmäisessä konventionissaan hyväksyi päätöslauselman tässä suhteessa, joka päätöslauselma on julkaistu m. m. Toverittaren 31:ssä numerossa, johon itse kunkin olisi lähemmin tutustuttava.

Useissa maissa on lasten kasvatustyö ollut jo aikaisemmin käynnissä, toisissa sitä vasta järjestettiin. Yhdysvalloissakin tämä työ on vasta alulla. Se käy ilmi Nuorten Työlläisten Liiton hyväksymästä päätöslauselmastakin, jonka tarkoituksena ja pyrkimyksenä on valmistaa vasta pohjaa tälle työskentelelle. Siellä, missä tätä kasvatustyötä on harjoitettu, on se, kuten jo edellä on mainittu, ollut melkein yksinomaan naisten tehtävänä. Ihannellittotyö kulki rasisliiton erikoiskysymyksenä Suomessa. Puolue ei siihen varsinaisesti huomiota kiinnittänyt muulloin kuin silloin kun Naisliiton päätöksillä se esille tuli.

Tässä maassa ovat suomalaiset työlläiset osastoissaan kiinnittäneet huomiota lasten kasvatustyöhön osastona siitä syystä, että mitään erikoista nuorisostoa ei ole ollut olemassa. Opettajina on sen vuoksi ollut sekä mies- että naisovereita ja nuorempia sekä vanhempia. Siellä, missä on ollut nuorisoi-osaostoja toiminnassa, on niitäkin katsottu ikänsä ala-ikäisten osastoiksi ja jossain tapauksessa pyritty niitäkin holhoamaan.

Kalkessa tässä vanhassa käytännössä on nyt tehty suuria muuttoksia. Nuorisoliike on nyt astunut tunnustettuna osana, tasaväkisenä sopimuslupana työlläisten kansainväliseen yhtymään — Kommuniseen Internationalen. Sillä on oma erikoistehtävänsä työlläisten nuorisoi-koossa vallankumouksellisten tunnustusten ympärillä niillä menettelytavalla ja niiden erikoiskysymysten pohjalta, jotka vaikuttavammoin tehoavat ja lähemmin koskevat työlläisnuorisoi- Nuorisoliikettä ei enää holhota siten kuin toisessa Internationalissa, jossa sen radikaalimpi toiminta kaikki käytettävissä olevin keinoin tukahduttettiin. Holhoaus on muuttunut yhteisten periaatteiden ja yleisesti hyväksytyjen luokkakasvatustavain noudattamiseksi, jossa jokaisella luokkakasvatustavalla on oma määrittäytävänsä, jossa se saa panna liikkeelle kaikki mahdolliset voimansa ja keinonsa.

Nuorisoliikkeelle on sitäpaitsi katsottu sopivammaksi kuin vanhoille puolueille siirtää lasten kasvatustyökin, jossa nuorisoliike joutuu kaiken muun toimintansa ohella ikäänkuin miehitysmäin. Siihen sijaan, että nuoret tytöt ja pojat ennen eivät viittäneet elvillä katsooet itselleen lainkaan kuuluvaksi kysymykset lasten kasvatuksesta, täytyy heidän nyt käydä työhön vakavasti käsitiksi. “Lasten kasvatustyö pois “it-dillisen” holhouksen alaisuudesta”, on nytemmään tunnustaneena lasten luokkakasvatustyön alalla. Tilalle uudet, nuoret voimat.

Lasten luokkakasvatustyön siirtyä mistä nuorisoliikkeen käsitin tervehdämme tietenkin ilolla. Suurempaa haittaa ei se meille suomalaisille käyttämönsä toiminnassamme tuota, sillä, missä lasten kasvatustyötä on harjoitettu, on osa opettajista jo tähänkin mennessä ollut nuorta väkeä, joka melkein poikkeuksetta kuuluu nykyään nuorisoliittoon, missä sellainen vain on toiminnassa. Niillä palkkunnilla taas, missä nuorisoliikettä ei ole, tulee osastojen pitää huolta edelleenkin tästä työstä ja järjestää se parhaansa mukaan.

Kysymyksen tärkeiden vuoksi se- kä tutustuttaaksemme Toverittaren lukijoita näihin uusiin näkökohtiin, julkaisemme Toverittaren seuraavissa numeroissa muutamia kansainvälisessä nuorisoliikkeessä toimivien ulkomaalaisten tovereiden kirjoituksia. — A. L.

Toveritar on ainoa suomenkielinen työlläisnaisten lehti Yhdysvalloissa ja Canadassa. Tilaa se!